

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **V. Š.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Janem Burešem, Ph.D.
se sídlem Václavské náměstí 807/64, Praha 1, PSČ: 110 00

proti
žalovanému: **1. náměstek Ministerstva obrany,**
se sídlem Tychonova 1, Praha 6, PSČ: 160 01

o žalobě proti rozhodnutí 1. náměstka Ministerstva obrany ze dne 29. 7. 2022, č. j. MO 295308/2022-1321

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí 1. náměstka Ministerstva obrany ze dne 29. 7. 2022, č. j. MO 295308/2022-1321, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ředitele Legislativního a právního odboru Ministerstva obrany (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

jen „služební orgán I. stupně“) č. j. 304-00212-19-88-5-1321 ze dne 4. 5. 2022, o náhradě škody za služební úraz.

2. Rozhodnutím služebního orgánu I. stupně byla žalobci podle § 118 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“) přiznána náhrada za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby za období od 5. 4. 2019 do 16. 9. 2020, a to ve výši 243 509 Kč.
3. Žalobce v podaném odvolání učinil předmětem sporu výši přiznané náhrady, neboť měl za to, že mu bylo přiznáno plnění v podstatně nižší částce, než mu náleží, když poskytnutá náhrada měla být ve výši jeho služebního platu ponížena tolik o částku odpovídající výši minimální mzdy a zároveň mu byla od jeho zákonného nároku zcela neoprávněně odečítána částka odpovídající přiznanému výsluhovému příspěvku.

II. Rozhodnutí 1. náměstka Ministerstva obrany (napadené rozhodnutí)

4. 1. náměstek Ministerstva obrany (dále jen „žalovaný“) vyšel v napadeném rozhodnutí ze zjištění, že žalobce jako příslušník vojenského útvaru 1970 Vyškov (Velitelství výcviku – Vojenské akademie Vyškov) utrpěl dne 27. 7. 2015 služební úraz v důsledku jednorázového výrazného přetížení pravé ruky, který byl hodnocen jako služební úraz. Žalobci byla v souvislosti s předmětným služebním úrazem přiznána zdravotní klasifikace „D11 – neschopen“. Jeho služební poměr zanikl dne 21. 12. 2017 v důsledku rozhodnutí Přezkumné komise Vojenské nemocnice Brno ze dne 5. 12. 2017.
5. Žalovaný přisvědčil tomu, že úraz žalobce je úrazem služebním a že je dána objektivní odpovědnost zaměstnavatele primárně podle zákona o vojácích z povolání jako speciálního právního předpisu. Uvedl, že žalobce byl v souvislosti se služebním úrazem opakovaně v neschopnosti výkonu služby naposledy v období od 5. 4. 2017 do 5. 4. 2019 a po skončení pracovní neschopnosti výkonu služby nebyl evidován na příslušném úřadu práce, a to ani jako osoba samostatně výdělečně činná (OSVČ) či jinak výdělečně činný s odůvodněním, že od 29. 1. 2007 poskytuje péči svému synovi narozenému 27. 2. 1983 jako osobě ve III. stupni závislosti. Žalobce byl ode dne 17. 9. 2020 zaevidován jako uchazeč o zaměstnání v evidenci Úřadu práce ČR a současně doložil potvrzení o dočasné neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu od stejného data, tj. 17. 9. 2020.
6. Žalovaný, vycházející z ustanovení § 118 zákona o vojácích z povolání odmítl jako nepřipustně extenzivní výklad žalobce, podle kterého je péče o osobu blízkou důležitou osobní překážkou ve smyslu nařízení vlády č. 590/2006 Sb. a nejedná se tak o důvod pro pracovní neschopnost žalobce ani o důležitou překážku v práci. Nejde ani o objektivní překážku žalobce k přihlášení se do evidence Úřadu práce České republiky. Žalobce nebyl evidován jako uchazeč o zaměstnání od 5. 4. 2019, tj. od vzniku nároku na náhradu za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby, ale až od 17. 9. 2020, kdy byl zaevidován jako uchazeč o zaměstnání u Úřadu práce ČR. Žalobcem tvrzená překážka, že pečoval o svého syna, pro kterou se nepřihlásil do evidence Úřadu práce ČR dříve, nesouvisí s následky služebního úrazu a není tak dána příčinná souvislost mezi ztrátou na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby a služebním úrazem. Žalovaný uvedl, že účelem náhrady za ztrátu na služebním platu je poskytnutí přiměřeného odškodnění poškozenému, který není schopen pro své zdravotní postižení způsobené služebním úrazem dosahovat takový výdělek, jaký měl před poškozením zdraví. Škoda se stanoví ve výši rozdílu mezi služebním platem vojáka poškozeného před vznikem škody a výdělkem po Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

poškození, jemuž je třeba připočítat případný invalidní důchod poskytovaný z tétož důvodu.

7. Žalovaný poukázal na ustálenou aplikační praxi služebních orgánů nezpochybněnou ani soudním přezkumem, podle které nenáleží náhrada majetkové újmy z titulu § 118 zákona o vojácích z povolání žadateli, který bez překážky nevykonává výdělečnou činnost nebo si práce alespoň aktivně nehledá formou evidence u Úřadu práce ČR. Žalovaný uvedl, že postupoval správně v souladu s názorem v rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 4262/2018 ze dne 19. 3. 2019, který v případě újmy při nemoci z povolání vyložil, že při úhradě újmy nemůže být zohledněna skutečnost, že zaměstnanec po zjištění nemoci z povolání poskytuje péči o blízkou osobu. Žalovaný uvedl, že služební orgán I. stupně se tedy snažil co nejpřesněji určit pravděpodobný výdělek žalobce ve smyslu citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kdy se výdělek po zjištění nemoci z povolání určuje podle pravděpodobného výdělku, jehož by poškozený zaměstnanec dosáhl při práci, odpovídající jeho schopnostem, kvalifikaci a zdravotnímu stavu, již by prokazatelně vykonával, kdyby tomu nebránila okolnost, že pečuje o blízkou osobu. Žalovaný se také zabýval pravděpodobnou výší výdělku z hlediska rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 4690/2009 ze dne 28. 4. 2011, podle něhož je třeba přihlížet k tomu, jakou práci měl zaměstnanec ve zkoumaném rozhodném období konat, jakým způsobem byla tato práce odměňována a jaké byly proměnlivé složky mzdy.
8. Vycházejí z tohoto rozhodnutí, pravděpodobný výdělek služební orgán I. stupně určil ze stanoveného hodinového výdělku za I. čtvrtletí roku 2019 ve výši 112,27 Kč dosahovaný v Mateřské škole Jarní, Vyškov, na pozici kuchař. Žalovaný nepřisvědčil námítce žalobce o neschopnosti pracovat na plný úvazek opřený o lékařskou zprávu MUDr. Z. K. ze dne 25. 6. 2021, podle něhož se jako vhodná pro žalobce jeví toliko práce na zkrácený úvazek a dále v tomto směru nepovažoval za relevantní i doložení rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Vyškov, kterým byl žalobce uznán osobou zdravotně znevýhodněnou. K těmto námitkám má žalovaný za to, že žalobce by mohl být při splnění určitých podmínek zaměstnán na plný pracovní úvazek i přes jeho zdravotní omezení, neboť pracovní rekomandace vycházející z lékařské zprávy MUDr. Z. K. je pouze obecná, má spíše povahu doporučení, nikoli stanovení překážky výkonu práce. Oproti tomu žalovaný vycházel ze závěrů znaleckého posudku, které byly znalcem podrobně rozpracovány a odůvodněny. Nado žalobce nebyl shledán invalidním v žádném stupni. Žalobce byl uznán osobou zdravotně znevýhodněnou podle § 67 odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, který poskytuje pouze zvýšenou ochranu těchto osob na pracovním trhu a nejedná se o vyloučení možnosti vykonávat práci na plný pracovní úvazek.
9. K námítce ohledně odečítání částky výsluhového příspěvku žalovaný uvedl, že postupoval v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 322/2019 ze dne 12. 2. 2020, podle něhož nelze do příjmu po služebním úrazu nebo zjištění nemoci z povolání zahrnovat, resp. připočítávat výsluhový příspěvek vyplácený poškozenému podle § 132 a násl. zákona o vojácích z povolání.
10. Ohledně nároku na přiznání náhrady nákladů v řízení žalovaný uvedl, že byl tento požadavek žalobcem vznesen poprvé až v samotném odvolání. Proto se jím nemohl druhoinstanční služební orgán zabývat s ohledem na zásadu koncentrace řízení a bude se tímto zabývat jako samostatnou žádostí, když jej z hlediska obsahu považuje za samostatné podání ve smyslu § 37 odst. 1 správního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

11. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

12. Žalobce v podané žalobě namítal zkrácení na právech jak prvostupňovým rozhodnutím, tak i rozhodnutím žalovaného s tím, že tato rozhodnutí jsou založena na nesprávné aplikaci právních norem a nesprávném právním a skutkovém posouzení podkladů předmětného řízení. Poté, kdy žalobce v žalobě zrekapituloval závěry rozhodnutí správního služebního orgánu I. stupně i žalovaného, vymezil žalobní důvody následovně.
13. Žalobce je přesvědčen, že rozhodnutími služebních orgánů obou stupňů mělo být náležitě zohledněno, že byl veden Úřadem práce ČR v evidenci uchazečů o zaměstnání od 17. 9. 2020, když, mimo jiné, aktuálně pečoval o osobu blízkou ve IV. stupni závislosti. Bylo proto na místě, aby se uplatnila příslušná zákonná ustanovení, zejména ustanovení zákona o vojácích z povolání a zákoníku práce, který v ustanovení § 271b odst. 1 až 3 zákoníku práce stanovil mimo jiné i to, že náhrada za ztrátu na výdělků podle odst. 1 přísluší zaměstnanci i při pracovní neschopnosti z jiného důvodu, než je původní pracovní úraz nebo nemoc z povolání (odst. 2 citovaného ustanovení zákoníku práce) a dále, že zaměstnanci, který je veden v evidenci uchazečů o zaměstnání se za výdělek po pracovním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání považuje výdělek ve výši minimální mzdy platné v den prvního zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání a ve vztahu k době před tímto zařazením přísluší mu náhrada za ztrátu na výdělků v takové výši, ve které mu na ni vzniklo právo za trvání pracovního poměru nebo právních vztahů založených dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr odst. 3 citovaného ustanovení zákoníku práce). Žalobce z uvedené úpravy dovozuje, že proto za celou dobu po skončení jeho pracovní neschopnosti v důsledku prodělaného služebního úrazu měla být poskytnuta náhrada ve výši jeho služebního platu ponížená toliko o částku odpovídající výši minimální mzdy.
14. Žalobce dále namítal, že mu byla od jeho zákonného nároku zcela neoprávněně odečítána částka odpovídající přiznanému výsluhovému příspěvku. Takový postup je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 322/2019-37 ze dne 12. 2. 2020, kdy žalobce z tohoto rozsudku dovozuje, že tato judikatura zcela kategoricky zakazuje zahrnovat do příjmu po služebním úrazu výsluhový příspěvek, avšak služební orgány obou stupňů v případě žalobce tak učinili. Dle žalobce je irelevantní, že mělo dojít k údajné změně praxe služebních orgánů ve výpočtu náhrady u osob pobírajících výsluhový příspěvek tak, že výsluhový příspěvek nebude při stanovení výše náhrady zohledněn jako příjem až s účinností od náhrady za měsíc březen 2020. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že takový postup byl nezákonný i před měsícem březnem 2020, a pokud je o nárocích žalobce rozhodováno za období tomuto datu předcházející, nelze touto nezákonností zatížit žalobce jen proto, že takovýto nezákonný přístup byl aplikován i ve vztahu k jiným osobám. Jednak nejde o diskriminaci a jednak ani o prosté znevýhodnění kohokoliv, když je na každém jednotlivci, aby se bral o svá práva. Skutečnost, že se jiné osoby proti nezákonným rozhodnutím nebránily, tedy se nechaly nezákonnými rozhodnutími služebních orgánů zkracovat na svých právech neznamena, že i žalobce musí krácení svých práv trpět. Žalobce se tedy domáhá, aby bylo rozhodováno zákonným způsobem a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.
15. Žalobce považuje za zcela nesprávný závěr služebních orgánů obou stupňů v tom, že žalobce má být v současné době schopen pracovat na plný úvazek a může vykonávat většinu prací

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

úřednických, pedagogických, společenských, politických apod. a velmi podstatnou část prací i manuálních. To je v přímém rozporu s žalobcem předloženými důkazy a podklady pro rozhodnutí, neboť žalobce má vzhledem ke svému zdravotnímu stavu možnosti nalezení vhodného zaměstnání omezené a služebnímu funkcionáři obou stupňů nebyly v jejich rozhodnutích zohledněny závěry lékařské zprávy MUDr. Z. K. ze dne 25. 6. 2021 i skutečnost, že žalobce byl uznán osobou zdravotně znevýhodněnou.

16. Z hlediska svého požadavku na náhradu nákladů v řízení podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru příslušníku bezpečnostních sborů žalobce uvedl, že jeho nárok na úhradu nákladů v řízení je finančním nárokem v souvislosti se služebním poměrem vojáka z povolání v rámci řízení ve věcech služebního poměru a náhrada nákladů v řízení je příslušenstvím uplatňovaného nároku nikoli samostatným nárokem. Z ustanovení § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru z dikce tohoto ustanovení pak žalobce dovozuje, že nárok na náhradu nákladů v řízení vzniká účastníku řízení až v případě, kdy je úspěšný v rámci opravného prostředku (typicky odvolání) a tento nárok je třeba uplatnit před ukončením řízení. Typicky je uplatňován s podávaným opravným prostředkem, nejčastěji odvoláním a žalobci tedy není jasné, proč se žalovaný nad touto praxí pozastavuje a považuje uplatněný nárok na náhradu nákladů v řízení jako nárok nově uplatněný, samostatný, který nelze přezkoumávat v odvolacím řízení. Naopak z citovaného zákonného ustanovení plyne, že mělo být rozhodnuto o náhradě nákladů v řízení a pokud tak žalovaný neučinil, nerozhodl o celém předmětu řízení.
17. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí 1. náměstka Ministerstva obrany zrušil pro jejich nezákonnost a uhradil žalobci náhradu nákladů v řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě vyvracel námitku žalobce, že mu měla být přiznána náhrada ve výši jeho služebního platu ponížena o částku odpovídající výši minimální mzdy, a to s odkazem na zjištění, že žalobce nebyl v předmětném období veden v evidenci uchazečů o zaměstnání u Úřadu práce České republiky, neboť se zaregistroval až dne 17. 9. 2020, a tudíž minimální mzda mu nemohla být odečítána jako výdělek a to proto, že nárok na náhradu za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby vznikl žalobci ke dni 5. 4. 2019. Proto bylo zkoumáno, jaký výdělek po služebním úrazu má být žalobci v posuzovaném období odečítán. Poukázal na to, že žalobce byl uznán osobou zdravotně znevýhodněnou, což osvědčuje, že u něj přetrvávají následky služebního úrazu, avšak jejich rozsah a intenzita nedosahují takové výše, aby byl ze strany OSSZ uznán osobou invalidní a znamená to, že má zachovánu schopnost vykonávat soustavné zaměstnání nebo jinou výdělečnou činnost a je schopen být pracovně začleněn a vykonávat dosavadní povolání nebo využít dosavadní kvalifikaci, i když tyto schopnosti jsou podstatně omezeny z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. K namítaným rozporům mezi vyjádřeními praktického lékaře žalobce MUDr. Z. K. a znaleckým posudkem vypracovaným doc. MUDr. E. H. žalovaný uvedl, že praktický lékař se může kompetentně vyjadřovat výhradně jenom k možnosti uplatnění konkrétního zaměstnance pro určitou konkrétní práci, je-li smluvním poskytovatelem pracovně-lékařských služeb pro zaměstnavatele. Praktický lékař musí být důkladně obeznámen s ergonomeckými charakteristikami příslušné konkrétní práce, k níž se má vyjádřit. Praktický lékař žalobce ve své lékařské zprávě neodůvodnil, proč by práci, která je pro žalobce ze zdravotního hlediska vhodná, nemohl vykonávat v plném pracovním úvazku, a to již s ohledem na skutečnost, že Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

žalobce nebyl shledán invalidním v žádném stupni a dle znaleckého posudku doc. MUDr. E. H. existují práce, které by žalobce mohl vykonávat na plný pracovní úvazek. To jsou práce, které nejsou orgánem ochrany veřejného zdraví vyhlášeny za rizikové z hlediska lokální svalové zátěže horních končetin a další práce, které nejsou nadlimitním zatížením a jsou z hlediska faktoru rizika zařazeny do kategorie první. S posouzením takové možnosti prací se žalovaný ve svém rozhodnutí s posouzením služebního orgánu I. stupně ztotožnil.

19. K nesouhlasu žalobce s odečítáním výsluhového příspěvku žalovaný uvedl, že žalobci byl výsluhový příspěvek odečítán v období od 5. 4. 2019 do 29. 2. 2020, kdy služební orgány postupovaly v souladu s rozhodnutím Krajského soudu v Českých Budějovicích, č. j. 15 Co 149/99-52 ze dne 30. 7. 1999, kdy podle toho rozsudku služební orgány zohlednily i jiný příjem, kterým byla výplata výsluhového příspěvku. Po rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 322/2019 ze dne 12. 2. 2020, jímž došlo ke změně výkladu charakteru výsluhového příspěvku pro potřeby odškodnění náhradou za ztrátu na služebním platu po skončení pracovní neschopnosti výkonu služby soudem přistoupil služební orgán I. stupně jednotně u všech žadatelů o tyto náhrady s účinností od března 2020 k úpravě výpočtu náhrady tak, že výsluhový příspěvek nebude při stanovení výše náhrady zohledněn jako příjem. Předmětná úprava způsobu výpočtu byla provedena u všech náhrad s účinností od náhrady za měsíc březen 2020, aby nedošlo k nerovnému zacházení s některými žadateli, kdy každý jednotlivý žadatel podává žádost o výplatu náhrad v jiném čase a za jiné období.
20. K požadavku žalobce na náhradu nákladů v řízení za použití analogie dle ustanovení § 177 zákona o služebním poměru žalovaný argumentoval tím, že žalobce se nemůže domáhat náhrady nákladů za celé řízení, neboť to přesahuje rámec úpravy stanovené v zákoně o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Nadto zdůraznil, že žalobce se svým odvoláním nebyl úspěšný, a proto je argumentace žalobce za použití analogie zcela nepřiléhavá. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 62/2014-69, v němž byla vyložena aplikace ustanovení § 177 zákona o služebním poměru příslušníku bezpečnostních sborů s ohledem na časový okamžik, kdy má účastník řízení uplatnit nárok na náhradu nákladů v řízení před ukončením prvostupňového řízení. Nicméně žalovaný uvedl, že již v napadeném rozhodnutí uvedl, že služební orgán I. stupně tímto požadavkem bude zabývat jako samostatnou žádostí, a to také služební funkcionář učinil, když dne 17. 8. 2022 vydal rozhodnutí o náhradě nákladů v řízení. O těchto nákladech tedy bylo rozhodnuto samostatným rozhodnutím.

Na základě uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) v mezích žalobních bodů.
22. Žaloba není důvodná.
23. V souzené věci je mezi účastníky řízení sporné právní hodnocení *některých* skutkových okolností nároku žalobce majících vliv na výši náhrady za ztrátu na výdělku v důsledku služebního úrazu poté, kdy jeho služební poměr u vojenského útvaru zanikl.
24. Žalobce nenapadal, a tedy ani není sporné, že úraz žalobce, který byl vojákem z povolání, byl vyhodnocen jako služební úraz s plnou odpovědností jeho zaměstnavatele – Ministerstva Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

obraný. Není také sporné, že žalobce byl od 5. 4. 2017 do 5. 4. 2019 v pracovní neschopnosti výkonu služby a že služební poměr žalobce zanikl dne 21. 12. 2017. Souladné mezi oběma účastníky jsou také skutečnosti, že nárok na ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti vznikl žalobci ke dni 5. 4. 2019 a až od 17. 9. 2020 byl evidován jako uchazeč o zaměstnání u Úřadu práce ČR, když předtím pečoval o svého syna nejprve ve III. a poté ve IV. stupni závislosti při pobírání příspěvku na péči.

25. Soud dále z rozhodnutí zjistil a žalobce i uvedl, že rozporuje výši ztráty náhrady na služebním platu stanovené za období od 5. 4. 2019 do 16. 9. 2020 tj. za období, kdy nebyl u Úřadu práce ČR evidován jako uchazeč o zaměstnání s odůvodněním, že od 29. 1. 2007 pečoval o osobu blízkou. Období od 5. 4. 2019 do 16. 9. 2020 bylo rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 20. 5. 2021 vyčleněno k samostatnému rozhodnutí. Za toto období byla žalobci podle zákona o vojácích z povolání přiznána náhrada ve výši 246 509 Kč.
26. Žalobce sporuje výši stanovené náhrady za ztrátu na služebním platu v rozhodném období z následujících 3 důvodů.
27. Prvním důvodem a námitkou žaloby je žalobcem tvrzené neoprávněné snížení výše náhrady za ztrátu na služebním platu tím, že mu nebyla z dosahované výše služebního platu odečtena toliko částka odpovídající částce toliko minimální mzdy. Žalobce namítal nepřipustně extenzivní výklad ust. § 118 zákona o vojácích z povolání nezohledňující důležitou osobní překážku v práci, již byla péče o osobu blízkou závislou na péči žalobce, bez přihlédnutí k obdobné úpravě dle § 271b odst. 1 a 3 zákoníku práce.
28. K posouzení důvodnosti uvedené námítky soud považuje za nezbytné zabývat se povahou práva na náhradu za ztrátu na služebním platu jak z pohledu zákona o vojácích, tak z pohledu zákoníku práce.
29. Podle § 118 odst. 1 náhrada za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby nebo při uznání invalidity se poskytuje vojákovi v takové výši, aby spolu s jeho příjmem po služebním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání, s připočtením případného invalidního důchodu, který se poskytuje z téhož důvodu, se rovnala jeho průměrnému služebnímu platu před vznikem škody, nejvýše však ve výši dvacetinásobku minimální mzdy. Jestliže voják neměl před vznikem škody služební plat, považuje se za služební plat průměrný služební plat, kterého dosahují vojáci ve srovnatelném služebním zařazení.
30. Podle § 118 odst. 2 zákona o vojácích z povolání náhrada za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby náleží vojákovi i při neschopnosti z jiného důvodu, než je původní služební úraz nebo nemoc z povolání. Přitom se za služební plat po služebním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání považuje služební plat, z něhož se stanoví nemocenské.
31. Podle § 118 odst. 3 zákona o vojácích z povolání pro poskytnutí náhrady za ztrátu na služebním platu podle odstavce 1 občanovi, který je po zániku služebního poměru veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, se použijí příslušná ustanovení zákoníku práce obdobně.
32. Podle § 271b odst. 1 zákoníku práce náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity přísluší zaměstnanci ve výši rozdílu mezi průměrným výdělkem před vznikem škody a výdělkem dosahovaným po pracovním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání s připočtením případného invalidního důchodu pobíraného z téhož důvodu. Ke snížení invalidního důchodu pro souběh s jiným důchodem

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

podle právních předpisů o důchodovém pojištění, ani k výdělků zaměstnance, kterého dosáhl zvýšeným pracovním úsilím, se nepřihlíží.

33. Podle § 271b odst. 2 zákoníku práce náhrada za ztrátu na výdělků podle odstavce 1 přísluší zaměstnanci i při pracovní neschopnosti z jiného důvodu, než je původní pracovní úraz nebo nemoc z povolání; za výdělek po pracovním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání se považuje výdělek, z něhož se stanoví výše nemocenského.
34. Podle § 271b odst. 3 zákoníku práce náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity podle odstavce 1 přísluší i zaměstnanci, který je veden v evidenci uchazečů o zaměstnání; za výdělek po pracovním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání se považuje výdělek ve výši minimální mzdy platné v den prvního zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání. Pobíral-li zaměstnanec před tím, než se stal uchazečem o zaměstnání, náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti, přísluší mu tato náhrada v takové výši, ve které mu na ni vzniklo právo za trvání pracovního poměru nebo právních vztahů založených dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.
35. U občanů, kterým takto zanikl služební poměr, se tedy postupuje stejně jako u poškozených, v případě, že jsou *vedeni jako uchazeči o zaměstnání*, a kterým náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti přísluší podle pracovněprávních předpisů (zákoník práce). Za výdělek po pracovním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání se v těchto případech považuje výdělek ve výši minimální mzdy platné v den zařazení poškozeného do evidence uchazečů o zaměstnání.
36. Otázkou vztahu veřejnoprávního předpisu, jímž je zákon o vojácích z povolání, a zákoníku práce se již zabývala judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek č.j. 1 Afs 322/2019 -37 a v něm odkazované rozsudky), který vyslovil, že obsah práva samotného, tj. jak práva vyplývajícího ze služebního zákona, tak zákoníku práce se bude řídit stejnými zásadami, pokud zvláštní hmotněprávní úprava nestanoví výjimky. V tom tedy lze námítkám žalobce přisvědčit. V souzené věci však městský soud takovou výjimku, která by svědčila ve prospěch přihlídnutí k době, kdy žalobce nebyl evidován u Úřadu práce ČR jako uchazeč o zaměstnání a kdy pečoval o závislou osobu blízkou, nenalezl.
37. Na žalobce se vztahuje ust. § 118 odst. 3 zákona o vojácích z povolání neboť byl v době odškodnění občanem (nikoliv vojákem), který byl až ode dne 17. 9. 2020 veden v evidenci uchazečů o zaměstnání u příslušného úřadu práce. Současně také obdobnou úpravu z hlediska pracovní neschopnosti „z jiného důvodu“ obsahuje i ust. § 271b odst. 2 zákoníku práce, jaká se dle § 118 odst. 2 zákona o vojácích z povolání vztahuje na vojáky. Obě právní úpravy se týkají i neschopnosti z jiného důvodu, než je služební (pracovní) úraz nebo nemoc z povolání, a ve smyslu stejných zásad vyplývá, že musí jít o důvod související se služebním či pracovním poměrem. Za zákonem stanovený „jiný důvod“, než je pracovní úraz nebo nemoc z povolání, dle § 271b odst. 2 nelze považovat důvody, které by nebyly spojeny s neschopností výkonu služby či zaměstnání. Náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti vyjadřuje nezpůsobilost zaměstnance dosahovat stejný výdělek jako před poškozením, a proto se na odškodnění nemůže podílet jiný důvod než důvod související se zařazením do služebního či zaměstnaneckého poměru pracovní či služební povahy (překážky v práci, objektivní důvody apod....) Z důvodu dlouhodobé péče o blízkou osobu jako skutečnosti existující mimo služební (pracovní) poměr se nemůže na účelu poskytování náhrady za ztrátu na výdělků nic změnit, neboť jinak by zaměstnanci byla odškodňována

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

újma na příjmech vzniklá nikoliv z důvodu úrazu, nemoci z povolání nebo jiné události v rámci služebního (zaměstnaneckého) poměru), ale újma zajišťovaná z hmotného zabezpečení osob, které dlouhodobě pečují o osobu blízkou z důvodu jejího nepříznivého stavu.

38. Obdobně se ostatně vyjádřil i Nejvyšší soud v rozsudku č.j. 21 Cdo 4262/2018 ze dne 19. 3. 2019, z něhož vycházel i žalovaný. Na tomto místě tedy stačí znovu odkázat na uvedený rozsudek, v němž Nejvyšší soud vyslovil, že z důvodu odpovědnosti za škodu při nemoci z povolání nemůže být zaměstnanci, který pro následky nemoci z povolání není schopen konat dosavadní práci, uhrazena újma, spočívající v tom, že z důvodu péče o blízkou osobu, která pro svůj dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb, nemá zaměstnanec po zjištění nemoci z povolání příjem z vlastní výdělečné činnosti. Dále také, že výdělek zaměstnance po zjištění nemoci z povolání se určuje podle pravděpodobného výdělku, jehož by poškozený zaměstnanec dosáhl při práci, odpovídající jeho schopnostem, kvalifikaci a zdravotnímu stavu, již by prokazatelně vykonával, kdyby tomu nebránila okolnost, že pečuje o blízkou osobu, která pro svůj dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav potřebuje pomoc jiné fyzické osoby. Pravděpodobný výdělek je současně třeba stanovit ke dni, v němž poškozenému zaměstnanci vznikl nárok na náhradu za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání částečné invalidity. Dle Nejvyššího soudu ztráta na výdělku ve výši rozdílu mezi průměrným výdělkem zaměstnance před vznikem škody a uvedeným pravděpodobným výdělkem (s připočtením případného invalidního nebo částečného invalidního důchodu poskytovaného z téhož důvodu) je v příčinné souvislosti s nemocí z povolání, neboť i v době péče o blízkou osobu brání zaměstnanci, který pro nemoc z povolání není schopen konat dosavadní práci, brání, aby osahoval takový výdělek, jakým měl před poškozením zdraví.
39. Uvedené lze obdobně aplikovat i na otázku odškodnění z důvodu služebního (pracovního) úrazu to znamená, že skutečnou škodu představuje snížení platu v příčinné souvislosti s tím, že poškozený (žalobce) již není schopen realizovat svoji pracovní sílu na trhu práce za stejných finančních podmínek jako před tím, než utrpěl úraz.
40. Žalobce neuvádí žádné skutečnosti na podporu odečtení minimální mzdy dle ust. § 271b zákoníku práce i pro rozhodné období, kdy nebyl evidován jako uchazeč o zaměstnání u úřadu práce. Žalobci vzniklo právo na náhradu za ztrátu na služebním platu po skončení pracovního poměru, ke dni 5. 4. 2019, proto platí i dle zásad zákoníku práce, že stanovení výdělku ve výši minimální mzdy přísluší žalobci až ode dne, kdy byl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, tj od 17. 9. 2020.
41. Námitka žalobce, že mu měla být v rozhodném období pro účely výše náhrady za ztrátu na služebním platu odečítána toliko částka odpovídající minimální mzdě do 17. 9. 2020, tedy není důvodná.
42. Druhým důvodem a žalobní námitkou je tvrzení, že žalobci byla neoprávněně od jeho zákonného nároku odečítána částka odpovídající přiznanému výsluhovému příspěvku a že tímto služební orgán v jeho případě postupoval v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalobce v této námitce vychází z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 322/2019-37 ze dne 12. 2. 2020, z něhož dovozuje nezákonnost takového postupu ze strany služebních orgánů. To dle názoru žalobce proto, že Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku vyslovil, že z důvodu povahy výsluhového příspěvku a jeho právní

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

úpravy, tento příspěvek není výdělkem (služebním platem) a že tedy pojem příjem obsažený v § 118 odst. 1 zákona o vojácích z povolání (rozumí se příjem dosahovaný po služebním úrazu) je třeba vykládat úžeji, jen jako příjem z výdělečné činnosti, a nikoliv příjem zahrnující i jiné majetkové přínosy. Přitom nerozhoduje, zda právo poškozovatele na náhradu za ztrátu na výdělku vzniklo v době, kdy ještě byl vojákem z povolání nebo v době po skončení služebního poměru, neboť jde stále o náhradu škody z titulu odpovědnosti státu. V tomto svém právním hodnocení dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že do příjmu po služebním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání, zjišťovaného pro účely náhrady za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby nelze zahrnovat (připočítávat) výsluhový příspěvek vyplácený poškozenému podle § 132 a násl. zákona o vojácích z povolání.

43. Uvedená judikatura změnila dosavadní praxi služebních orgánů, která vycházela z rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 7. 1999, podle něhož tento krajský soud za zákonný pojem „výdělek“ považoval nejen mzdu či zisk z podnikatelské činnosti, ale také pravidelné příjmy jenž se podílejí na životní úrovni poškozeného. Pro potřeby odškodnění náhradou za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby, byl tedy postup, jímž byl výsluhový příspěvek původně zařazen do kategorie výdělku dle soudních rozhodnutí, překonán až výše uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Služební orgány tedy byly ve své dosavadní praxi, do rozsudku Nejvyššího správního soudu, vázány judikaturou civilních soudů (okresního a krajského) i s legitimním očekáváním účastníků odškodňovacího vztahu, že se služební orgány touto judikaturou konstantně řídí. To až do právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v uvedeném rozsudku ze dne 12. 2. 2020, po němž služební orgány promptně zareagovaly na tuto změnu a od března 2020 již nadále nezohledňovaly výsluhový příspěvek k odečtu jako příjem dosahovaný po služebním úrazu nebo nemoci z povolání. Změnu dosavadní správní praxe dané soudní judikaturou správní orgán 1. stupně v dané věci zcela dostatečně osvětlil v prvostupňovém rozhodnutí jak v otázce právní (vázanost dosavadní judikaturou a následně její změnou, což je dle názoru soudu zásadním důvodem), ale i zvolením jednotného postupu vůči žadatelům o odškodnění z odlišných skutkových důvodů po datu rozsudku Nejvyššího správního soudu s účinností od března r. 2020. V souvislosti s tím, uvedl, že žalobci následně nebude výsluhový příspěvek odečítán od stanoveného pravděpodobného služebního platu.
44. Od uvedeného data jde tedy o změnu správní praxe služebních orgánů v důsledku změny soudní judikatury v otázce vlivu výsluhového příspěvku pro uplatněný nárok na náhradu ztráty na výdělku.
45. Otázkou správní praxe zakládající legitimní očekávání se zabýval rozšířený senát v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS, kdy uzavřel, že „*správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě. Správní praxi zakládající legitimní očekávání lze změnit, pokud je taková změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi. Libovolná (svévolná) změna výkladu právních předpisů směřující k tíži adresátů není přípustná. Za racionální (nikoliv svévolnou) změnu správní praxe lze přitom s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem považovat změnu interpretovaného zákona, změnu zákonů souvisejících s*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

interpretovaným předpisem (systematický výklad) a změnu skutečností rozhodných pro interpretaci zákona (teleologický výklad).“

46. Obdobně rozhodl také Ústavní soud např. v nálezu ze dne 19. 3. 2009, sp. zn. III. ÚS 2822/07.
47. Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku dovodil, že „správní praxe, kterou by mohlo být založeno legitimní očekávání, není absolutně nepřekonatelná, nýbrž ji lze měnit. Odchýlit se od určité správní praxe, jež se případně vytvořila, totiž správní orgán může, avšak zásadně pouze pro futuro, z racionálních důvodů a pro všechny případy, kterých se praxí zavedený postup správního orgánu dotýká (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005 - 86). Zásada legitimního očekávání je také omezena jinými zásadami, jež je v rámci správního řízení správní orgán povinen respektovat, zejm. zásadou legality (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009 - 233).
48. Nejvyšší správní soud také v rozsudku č. j. 5 As 155/2015 – 35, vyslovil, že legitimní očekávání účastníka řízení není bezbřehé a správní orgán svou praxi může změnit. Uvedená judikatura však zdůrazňuje to zásadní, a sice, že změna správní praxe může být založena toliko na legitimních důvodech a nikoliv na svévoli, což platí i opačně a je rozhodné pro odmítnutí žalobní námitky žalobce, že mu byl v rozporu se změnou danou rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2020 pro rozhodné období odečítán výsluhový příspěvek. Konkrétně vyloženo, žalobce se nemůže důvodně dovolávat nové správní praxe s argumentací nezákonnosti odečítání výsluhového příspěvku v době před touto novou správní praxí nastolenou závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, neboť byl-li dosavadní postup služebních orgánů praktikován na základě krajské judikatury, aniž by tato judikatura byla v té době relevantně napadena a opravnými či jinými mechanismy, nelze takový postup považovat za nezákonný a svévolný. Žalobce se tedy nemůže domáhat, aby služební orgány retroaktivně napravovaly svoji předchozí správní praxi, když v té době tato praxe respektovala soudní rozhodnutí a nebyla změněna jiným výkladem práva. I v tomto směru se uplatní zásada, na níž v žalobě odkazuje žalobce, totiž že v té době bylo na každém jednotlivci, aby se případně bral o svá práva, což se evidentně stalo až v případě, v němž byl vydán rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2020.
49. Ostatně správní orgán 1. stupně již ve svém rozhodnutí zcela jasně naznačil svůj další postup v případě žalobce, kdy mu v návaznosti na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nebude odečítán výsluhový příspěvek s účinností od náhrady za měsíc březen 2020 a zcela opodstatněně ve svém rozhodnutí výši náhrady dle údajů relevantních pro výpočet náhrady v konkrétních časových úsecích v rámci období od 5. 4. 2019 do 16. 9. 2020 přehledně a srozumitelně předeštel.
50. Změna přístupu k určení náhrady v rozhodném období nebyla svévolná, ale racionální, odůvodněná a opodstatněná. Služební orgány ji změnily a v důsledku nově nastoleného právního výkladu Nejvyššího správního soudu. Městský soud proto shrnuje, že ani námitka žalobce k odečítání výsluhového příspěvku v rozhodném období není důvodná.
51. Soud nevešel ani na třetí důvod a námitku nesouhlasu žalobce s výší náhrady, totiž na námitku nesprávného posouzení schopnosti žalobce po následcích úrazu pracovat na plný úvazek.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

52. Uvedené souvisí se stanovením pravděpodobného výdělku, který při určení náhrady za ztrátu na výdělku vstupuje do vypočtení náhrady jako rozdílu mezi průměrným výdělkem žalobce před vznikem škody a pravděpodobným výdělkem, kterého by žalobce dosahoval při práci odpovídající jeho schopnostem, kvalifikaci a zdravotnímu stavu, již by vykonával, pokud by tomu nebránily následky služebního úrazu.
53. K uvedenému žalobce namítal, že závěry správních orgánů obou stupňů o tom, že je schopen určitý typ prací vykonávat na plný úvazek je v rozporu se žalobcem předloženými důkazy a s podklady rozhodnutí a v rozporu se skutečností, že žalobce byl uznán osobou zdravotně znevýhodněnou podle § 67 odst. 2 písm. c) odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů.
54. K uvedené námitce soud předně uvádí, že v řízení je mezi účastníky nesporné, že žalobce byl rozhodnutím Okresní správy sociálního zabezpečení Vyškov ze dne 9. 6. 2021 uznán osobou zdravotně znevýhodněnou. Ze strany správních orgánů také nebylo rozporováno, že žalobce má následky služebního úrazu, které jej omezují v pracovní způsobilosti. Správní orgány se proto v řízení správně zaměřily na zjištění, jaký druh činnosti, včetně míry pracovního úvazku, by žalobce mohl vykonávat po skončení služebního poměru. Správní orgán 1. stupně tak učinil v dostatečné součinnosti se žalobcem.
55. Kategorie zdravotního postižení žalobce je dána tím, že žalobce byl uznán osobou zdravotně znevýhodněnou.
56. Podle § 67 odst. 3 zákona o zaměstnanosti osobou zdravotně znevýhodněnou je fyzická osoba, která má zachovanu schopnost vykonávat soustavné zaměstnání nebo jinou výdělečnou činnost, ale její schopnosti být nebo zůstat pracovně začleněna, vykonávat dosavadní povolání nebo využít dosavadní kvalifikaci nebo kvalifikaci získat jsou podstatně omezeny z důvodu jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu; osobou zdravotně znevýhodněnou však nemůže být osoba, která je osobou se zdravotním postižením podle odstavce 2 písm. a) nebo b) (osoby invalidní – pozn. soudu).
57. Podle § 67 odst. 4 zákona o zaměstnanosti za dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav se pro účely tohoto zákona považuje zdravotní stav, který podle poznatků lékařské vědy má trvat déle než jeden rok a podstatně omezuje tělesné, smyslové nebo duševní schopnosti, a tím i schopnost pracovního uplatnění.
58. Z citovaných zákonných ustanovení vyplývá, že osobami zdravotně znevýhodněnými nejsou osoby invalidní v prvním, druhém nebo třetím stupni. Zákonné ustanovení definuje kritéria pro hodnocení zdravotně znevýhodněné osoby tak, že taková osoba má zachovanu schopnost vykonávat soustavné zaměstnání nebo jinou výdělečnou činnost, ale její schopnosti být nebo zůstat pracovně začleněna, vykonávat dosavadní povolání nebo využít dosavadní kvalifikaci nebo kvalifikaci získat, jsou podstatně omezeny z důvodu jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Uvedená kategorie, z oblasti osob zdravotně postižených je tak v podstatě nejmírnější, kdy je na jedné straně zachována schopnost vykonávat soustavné zaměstnání nebo jinou výdělečnou činnost, ale dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav podstatně omezuje schopnost být nebo zůstat pracovně začleněn, případně vykonávat dosavadní povolání či využít dosavadní kvalifikaci nebo ji získat.
59. Předně z definice osoby zdravotně znevýhodněné tak nelze automaticky bez dalšího usuzovat, že žalobce není schopen vykonávat práci na plný úvazek.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

60. Z rozhodnutí i z podkladů řízení vyplývá, že žalobce v rámci služebního poměru vykonával službu jako starší kuchař v misích OSN a dále jako instruktor školících a výcvikových zařízení Vojenské akademie Vyškov.
61. Na základě provedeného dokazování, v rámci něhož si správní orgán 1. stupně opatřil znalecký posudek vypracovaný Doc. MUDr. E. H., CSc., MBA ze dne 27.8.2020 z oboru zdravotnictví, mimo jiné i odvětví pracovní úrazy a nemoci z povolání, a na základě námitek a výhrad žalobce proti tomuto posudku správní orgán posléze doplnil dokazování o vyjádření znalce k námitkám žalobce a vyzval jej k doplnění znaleckého posudku. To znalec následně učinil ve svém stanovisku ze dne 11.2.2021
62. Ze uvedeného znaleckého posudku MUDr. E. H. ze dne 27. 8. 2020, č.j. 305-00212-19-27-5-1322P vyplývá, že správní orgán vedl znalce k zodpovězení otázek, týkající se mimo zdravotních následků služebního úrazu i k posouzení pozitivní a negativní rekomandace žalobce, tj. k uvedení druhu pracovních činností, které jsou nebo nejsou vhodné pro žalobce s ohledem na zdravotní následky předmětného služebního úrazu a rovněž k vyhodnocení maximální výše pracovního úvazku, který by pro žalobce s ohledem na zdravotní stav byl vhodný. Dle názoru soudu jde o zcela adekvátní a relevantní otázky pro zjištění rozhodných skutečností o druhu pracovních činností vhodných pro žalobce, a tedy i pro zjištění pravděpodobného výdělku, který by mohl žalobce dosahovat.
63. Ze závěru odborného znaleckého posudku soudního znalce jednoznačně vyplývá zjištění o odchylkách zdravotního stavu žalobce v důsledku služebního úrazu, spočívajících v postižení ramenního kloubu a pohyblivosti paže a ruky, vedoucího k lehkému omezení hybnosti pravého zápěstí. Uvedené zapříčiňuje omezení výkonu prací, který znalec popsal ve své pracovní rekomandaci jednak pozitivním uvedením prací, které nejsou orgánem ochrany vyhlášeny za rizikové z hlediska zátěže horních končetin, a jednak negativním vyloučením prací, které zatěžují horní končetiny v horizontální poloze či výraznými pohyby.
64. Správní orgán v součinnosti se žalobcem z důvodu jeho námitek proti znaleckému posudku a na základě žalobcem předložených lékařských zpráv provedl další dokazování doplněním znaleckého posudku o stanovisko znalce ze dne 11. 2. 2021, v němž se znalec vyjadřoval k námitkám žalobce a k předloženým lékařským zprávám. Soud z tohoto stanoviska ověřil, že se znalec podrobně vypořádal s námitkami žalobce na základě řady lékařských zpráv uvedených v dokumentaci stanoviska, a to zpráv o realizovaných vyšetřeních žalobce a jeho léčbě. To učinil ve vztahu k otázce, zda obsah těchto vyšetření mění či nemění závěry znaleckého posudku. Ze stanoviska znalce vyplývá, že námitky žalobce a vesměs obsah zpráv o léčení žalobce nemohou jakkoliv ovlivnit a mít význam pro změnu závěrů znalce ve znaleckém posudku.
65. Uvedené znalecké podklady soud hodnotí jako zásadní odborný podklad, z něhož správní orgán 1. stupně správně vyšel ve svých zjištěních o míře pracovní způsobilosti žalobce při omezeních žalobce v důsledku služebního úrazu pro účely stanovení pravděpodobného výdělku. To zvláště za situace, kdy žalobce k několika výzvám, kromě lékařských zpráv, obsahově zaznamenávající zdravotní obtíže a léčbu, nikoliv však míru pracovní způsobilosti, žalobce nepředložil např. oponentní znalecký posudek s příslušnou znaleckou specializací v oboru zdravotnictví, odvětví pracovní úrazy a nemoci z povolání, nebo posouzení kompetentního lékaře dle zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách. Význam a důkazní váhu odborného znaleckého posudku MUDr. E. H. oproti vyjádření

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

praktického lékaře žalobce MUDr. K. v jeho lékařských zprávách ze dne 27. 5. 2020 a ze dne 25. 6. 2021, kterými argumentuje žalobce, správní orgány ve svých rozhodnutích tak opodstatněně posoudily jako rozhodující nejen z hlediska potřebné míry kompetence znalce z pohledu specifických zdravotních služeb dle zákona č. 373/2011 Sb., ale také v logické významové odlišnosti obsahu důkladně odůvodněného znaleckého posudku, včetně doplňujícího stanoviska znalce oproti spíše doporučujícím vyjádřením praktického lékaře.

66. Na základě shora uvedeného soud neshledal důvodnými námitky žalobce, že správní orgány vycházely z nesprávných předpokladů o schopnosti žalobce pracovat na plný úvazek a že tento závěr je v rozporu s podklady pro rozhodnutí. Správní orgány nevycházely z žádných hypotetických úvah, ale z provedeného dokazování, kdy hodnotily důkazy z hlediska jejich relevance pro posouzení míry pracovní způsobilosti žalobce vykonávat určité druhy práce. Přitom nepochybily, pokud v tomto směru za zásadní důkaz považovaly odborný znalecký posudek znalce s kompetencí k posouzení míry pracovní způsobilosti a znalecké závěry ověřily dalším doplňujícím stanoviskem k lékařským zprávám o stavu a léčení žalobce opatřených v řízení. Tyto podklady pak hodnotily jednotlivě i ve vzájemné souvislosti a soud k výsledku tohoto hodnocení nemá, co by vytkl.
67. K uvedenému jen lze doplnit, že námitky žaloby akcentují zejména skutečnost, že žalobce je osobou zdravotně znevýhodněnou a je postižen následky pracovního úrazu, což nelze rozporovat, avšak tyto skutečnosti automaticky nevedou ke stvrzení toho, že žalobce není schopen vykonávat řadu jiných činností na plný pracovní úvazek. Kromě uvedeného soud ještě poukazuje na to, že žalobce nejenže ve správním řízení, ale ani v podané žalobě neuvedl konkrétní skutečnosti a důkazy, které by odborné zjištění, z něhož správní orgány vycházely, vyvrátily.
68. Mimo uvedené soud, a to nad rámec žalobních námitek, dodává, že z rozhodnutí správních orgánů stupňů je zřejmé, že při stanovení pravděpodobného výdělku tyto orgány ve shodě se žalobcem a s jím předloženým potvrzením pro účely určení výše pravděpodobného výdělku vycházely ze stanoveného hodinového výdělku 112, 27 Kč k r. 2019 v Mateřské škole Jarní, Vyškov na pozici kuchař. To zcela adekvátně a ve prospěch výpočtu náhrady pro žalobce, vzhledem ke ztížené možnosti pracovních příležitostí, ačkoliv dle znaleckého posudku byly pro žalobce vhodné i více kvalifikované práce úřednické, kontrolní dozorčí, pedagogické, umělecké, společenské, politické, když žalobce absolvoval střední technickou školu a pracoval také jako instruktor školících a výcvikových zařízení.
69. Ani námitka nesprávného závěru žalovaného v rozporu s provedenými důkazy tedy není důvodná.
70. Ke zrušení napadeného rozhodnutí nemohla vést ani námitka vytýkající žalovanému, že nerozhodl o celém předmětu řízení, když nerozhodl o žalobcem uplatněném nároku na náhradu nákladů řízení.
71. Byť nárok na náhradu nákladů řízení není předmětem řízení, nýbrž je příslušenstvím nároku uplatňovaného jako předmět řízení, v případě aplikace užití § 177 zákona č. 361/2003 Sb. per analogiam nic nebrání, aby o tomto nároku nebylo možné rozhodnout v samostatném řízení, jak leckdy učinily jiné služební orgány ve svých rozhodnutích podle služebního zákona, a soud tato rozhodnutí již přezkoumával. Žalobce byl ostatně v napadeném rozhodnutí vyrozuměn o tom, že o náhradě nákladů řízení bude služební orgán rozhodovat v samostatném rozhodnutí, což dle vyjádření žalovaného k žalobě již bylo učiněno rozhodnutím ze dne 17. 8. 2022, č.j. 304-00212-19-90-5-1321.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

72. Na základě všech shora uvedených důvodů Městský soud v Praze podle § 78 odst. 1 s. ř. s. podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl. Soud rozhodoval bez nařízení jednání v souladu s ust. § 51 s. ř. s., neboť účastníci k výzvě soudu s takovým postupem nevyjádřili nesouhlas.
73. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady v souvislosti s řízením před soudem nad rámec běžné činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 26. dubna 2024

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.